

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1164/2023
04.05.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Марине Милановић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Милош Вучичевић, адвокат из ..., против тужене Основне школе „Душан Јерковић“ из Ужица, коју заступа Градско правобранилаштво Града Ужица, ради накнаде материјалне штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3693/22 од 16.11.2022. године, у седници већа одржаној дана 04.05.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3693/22 од 16.11.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3693/22 од 16.11.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу П1 494/21 од 20.06.2022. године, обавезана је тужена да тужилци на име накнаде штете због неисплаћене разлике зараде за период од 01.09.2018. године до 01.02.2021. године исплати појединачне месечне износе са припадајућом каматом, у висини и на начин како је то ближе одређено ставом првим изреке. Ставом другом изреке тужена је обавезана да тужилци надокнади парничне трошкове у износу од 97.600,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3693/22 од 16.11.2022. године, жалба тужене одбијена је као неоснована и наведена првостепена пресуда потврђена. Одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да Врховни касациони суд о ревизији одлучи као о посебној, по члану 404. ЗПП.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 18/20) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре

правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Правноснажном пресудом одлучено је о праву тужиље, наставника ... запослене код тужене, на увећање зараде за 10% по члану 1. став 1. тачка 4. Уредбе о коефицијентима за обрачун и исплату плата запослених у јавним службама („Службени гласник РС“ бр. 44/2001 ... 58/2014), на име додатног напора и ангажовања за рад по индивидуалном образовном програму са ученицима са посебним потребама. О праву тужиље судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или битно истоврсним чињеничним стањем и правним основом као у овој правној ствари, па у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права у погледу испуњености услова за спорно увећање зараде. Одлучивање о посебној ревизији је предвиђено једино због погрешне примене материјалног права, а тужени наводима ревизије суштински побија другостепену пресуду због непотпуно и неправилно утврђеног чињеничног стања.

Из изнетих разлога, одлука у ставу првом изреке донета је на основу члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије по члану 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да је ревизија недозвољена.

У парницама из радних односа, у којима се тужбени захтев искључиво односи на новчано потраживање, за оцену дозвољености ревизије меродаван је општи режим прописан чланом 403. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, предвиђено је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба је поднета дана 12.07.2021. године, вредност предмета спора је 162.515,73 динара, што према напред наведеној одредби представља динарску противвредност 1.382,40 евра и испод је износа који омогућава изјављивање ревизије.

Из изнетих разлога, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**